

Sygn. akt **IV Ka 1272/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodnicząca: SSO Władysława Motak

Sędziowie: SO Ryszard Małachowski

del. SR Agnieszka Brodzińska (spr.)

Protokolant: Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Ilony Talar

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2013 r.

sprawy **R. A.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu

z dnia 4 maja 2012 r. sygn. II K 1184/10

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację
za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. kwotę 516,60 (pięciuset szesnastu i 60/100) złotych, w tym 96,60 (dziewięćdziesięciu sześciu i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 1272/12

UZASADNIENIE

R. A. został oskarżony o to, że w dacie bliżej nieustalonej, ale nie wcześniej niż 19 lipca 2010 r. i nie później niż 20 lipca 2010 r. w D. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. B. dokonał kradzieży z włamaniem do garażu w ten sposób, że po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej bramę wjazdową do garażu dostał się do jego wnętrza, skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia narzędzia w postaci pilarki spalinowej marki S. o wartości 650 zł, szlifierki marki E. o wartości 150 zł, wiertarki marki E. o wartości 150 zł, wyrzynarki marki E. o wartości 150 zł, opalarki elektrycznej marki E. o wartości 40 zł, czym wyrządził straty o łącznej wartości 1.140 zł na szkodę Z. S., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu pięciu lat od odbycia co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem sadu Rejonowego w Słubicach z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie IIK 810/02 za przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.11 § 3 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę objęto

następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 29 grudnia 2004 r. w sprawie II K 196/04, mocą którego wymierzono karę łączną w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył m.in. w okresie od 1 grudnia 2003 r. do dnia 8 czerwca 2006 r. tj. o czyn z art.279 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 4 maja 2012 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie IIK 1184/10 uznał R. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art.279 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.46 § 1 kk Sąd orzekł wobec R. A. solidarnie ze współoskarżonym D. B. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę pokrzywdzonemu Z. S. kwoty 1 140 zł.

Nadto Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i obciążył R. A. kosztami sądowymi w części go dotyczącymi i wymierzył opłatę w kwocie 300 zł.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł oskarżony R. A. zarzucając wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, to jest art.4 kpk i art.7 kpk polegająca na dowolnej jednostronnej ocenie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla oskarżonego korzystnych i wskutek tego nieuzasadnionego przyjęcia, iż oskarżonemu można przypisać sprawstwo w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu,
2. błąd w ustaleniach faktycznych, a mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku z powodu nieuzasadnionego przyjęcia, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie oskarżonemu można przypisać sprawstwo w popełnieniu zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Wbrew zarzutom w niej podniesionym Sąd I instancji w sposób wyczerpujący zgromadził w niniejszej sprawie materiał dowodowy i poddał go trafnej ocenie, czego wyraz dał w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, sporządzonych zgodnie z wymogami art.424 kpk, wskazując które z dowodów stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego, a które zostały ocenione jako niewiarygodne i dlatego. Ocena zgromadzonych dowodów nie wykracza poza granice określone w art.7 kpk, a ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych w apelacji stwierdzić należy, iż wbrew wywodom jej autora nie budzi kontrowersji oparcie przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach oskarżonego D. B., które to stanowisko Sąd w sposób przekonujący uzasadnił. Przemawiają za tym spójność i konsekwencja tych wyjaśnień a także fakt, iż znajdują one potwierdzenie w innych zgromadzonych dowodach. Podstawą do podważenia tych wyjaśnień nie może być eksponowany fakt nieprzyznania się oskarżonego R. A. do zarzucanego mu czynu. N. się do zarzutu i kwestionowanie wersji oskarżenia jest niepodważalnym uprawnieniem oskarżonego, ale ocena takich wyjaśnień należy do Sądu w kontekście całości zgromadzonego materiału dowodowego, zasad logiki i doświadczenia życiowego.

W pełni podzielić należy zatem trafną ocenę wyjaśnień D. B. zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Oskarżony ten od początku postępowania prezentował spójną i konsekwentną wersję zdarzenia zarówno w zakresie sprawstwa R. A. jak też własnego udziału w dokonanym przestępstwie. Podczas pierwszego przesłuchania w niniejszej sprawie dotyczącego innego czynu D. B. nie tylko przyznał się do zarzucanego mu wówczas przestępstwa, ale także ujawnił swój udział w kradzieży z włamaniem do garażu Z. S. szczegółowo opisując sposób dokonania włamania oraz skradzione przedmioty. W zakresie sposobu wejścia do pomieszczenia jak też rodzaju skradzionych rzeczy wyjaśnienia D. B. znalazły potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego Z. S. oraz protokole oględzin miejsca zdarzenia.

Podczas tego pierwszego przesłuchania D. B. złożył wyjaśnienia obciążające nie tylko oskarżonego R. A. ale przede wszystkim siebie samego. Treść relacji D. B. nie jest zatem tylko prostym pomówieniem, które występuje wówczas, gdy oskarżony (podejrzany) dążąc do uniknięcia własnej odpowiedzialności pomawia inną osobę. Konsekwencją tych wyjaśnień było przecież także prawomocne już skazanie D. B. za opisane przez niego przestępstwo. Nie jest zatem tak, iż oskarżony ten wskazując jako współsprawcę R. A. próbował sam uniknąć odpowiedzialności karnej.

Wiarygodności wyjaśnień D. B. nie podważa eksponowany w apelacji fakt jego uzależnienia od środków odurzających. Okoliczność ta jakkolwiek nie budzi wątpliwości w świetle opinii sądu psychiatrycznej sama w sobie nie stanowi podstawy do dyskredytacji wyjaśnień D. B. i uznania ich z tej przyczyny za niewiarygodne. Przesłuchiwany na rozprawie w charakterze oskarżonego podtrzymał on wszystkie swoje wcześniejsze wyjaśnienia, a sugestie apelującego jakoby podczas przesłuchania na Policji był pod wpływem narkotyków nie znajdują żadnego uzasadnienia w wyjaśnieniach D. B.. Przyznał on jedynie na rozprawie, iż zarzucanych mu czynów dopuszczał się pod wpływem narkotyków i w celu uzyskania środków na ich zakup. W żaden sposób nie kwestionował natomiast swoich wcześniejszych wyjaśnień wyraźnie wskazując, iż polegają one na prawdzie (k.345-346). Sam fakt odurzenia w trakcie dokonywania czynu nie pozbawił D. B. zdolności percepcyjnych, skoro w sposób zgodny z zeznaniami pokrzywdzonego opisał sposób wejścia do pomieszczenia, wskazał skradzione przedmioty oraz podał zbliżony czas zdarzenia.

W tym kontekście Sąd trafnie odrzucił jako niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego. Forsowanie przez R. A. wersji, iż relacje D. B. są efektem zemsty za to, że oskarżony miał w konfliktach pomiędzy D. B. a jego ojcem wstawić się za tym ostatnim, trafnie zostało uznane przez Sąd meriti wyłącznie za przyjętą linię obrony. Na powyższe dobitnie wskazuje wyeksponowanie tej okoliczności dopiero w odpowiedzi na akt oskarżenia. W toku całego postępowania przygotowawczego, w trakcie którego miała miejsce również konfrontacja R. A. z D. B., R. A. w ogóle nie podnosił tego faktu, a jego tłumaczenia na rozprawie, iż funkcjonariusz policji nie chciał pisać tego co wyjaśniał i twierdził, że go to nie obchodzi (k.346) nie wytrzymują krytyki w zestawieniu z jednoznaczną treścią protokołów przesłuchań, pod którymi widnieje przecież podpis oskarżonego. Wbrew stanowisku skarżącego także świadek R. S. nie potwierdził, aby miał jakkolwiek wiedzę na temat fałszywego pomawiania R. A. przez D. B. (k.480). W tym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż wersja oskarżonego co do rzekomego konfliktu z D. B. pozostaje w sprzeczności z pozostałą częścią materiału dowodowego i jako taka nie mogła stać się podstawą ustaleń faktycznych.

Zupełnie chybiony okazał się podniesiony w apelacji zarzut jakoby Sąd I instancji wywodził swoje przekonanie co do winy i sprawstwa R. A. w niniejszej sprawie z poprzedniej karalności oskarżonego. Takie przekonanie apelującego nie znajduje żadnego oparcia w treści uzasadnienia Sądu. Okoliczności dotyczące karalności oskarżonego były natomiast podstawą do konstruowania w niniejszej sprawie recydywy i przyjęcia działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, co z oczywistych względów znalazło wyraz w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a w konsekwencji zostało uwzględnione przy wymiarze kary. W żadnym jednak zakresie te ustalenia Sądu Rejonowego nie mogły mieć wpływu i nie miały na ustalenie sprawstwa i winy w odniesieniu do przypisanego R. A. przestępstwa.

Oskarżonemu w apelacji nie udało się zatem skutecznie podważyć przedstawionego przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu toku rozumowania, a ocena dowodów dokonana z zachowaniem zasad wynikających z art.7 kpk podlega ochronie procesowej wynikającej z tego przepisu. Konsekwencją prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i poczynienia na jej podstawie trafnych, zdaniem Sądu Okręgowego ustaleń faktycznych było prawidłowe przypisanie oskarżonemu sprawstwa w zakresie przestępstwa opisanego w art.279 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk.

Mając na uwadze powyższe Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji. Wymierzona R. A.kara pozbawienia wolności nie może razić nadmierną surowością przy uwzględnieniu działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, a także dotychczasową wielokrotną karalność za przestępstwa przeciwko mieniu (vide informacja z KRK k.117-118). Wysokość orzeczonego obowiązku naprawienia szkody także nie budzi wątpliwości albowiem jego wysokość wynika wprost z ustalonej wartości skradzionych przedmiotów.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego należało na podstawie art.437 § 1 kpk utrzymać w mocy.

Uwzględniając sytuację materialną i osobistą oskarżonego, a w szczególności ograniczone jego stanem zdrowia możliwości zarobkowe Sąd na podstawie art.624 § 1 kpk zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, natomiast w oparciu o § 2, § 14 ust.2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed Sądem II instancji.